

Sygn. akt V KZ 40/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 278 § 1 i 5 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 września 2019 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Z-cy Przewodniczącego Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P.

z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...),

o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora przez obrońcę M. B. , zmienił wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt VIII K (...).

W rozprawie odwoławczej uczestniczył oskarżony, który był również obecny na ogłoszeniu wyroku wraz z obrońcą z urzędu.

W dniu 31 maja 2019 r. skazany drogą elektroniczną wystąpił z wnioskiem o doręczenie mu wyroku Sądu odwoławczego wraz z uzasadnieniem.

Zarządzeniem z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), Z-ca Przewodniczącego Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. w oparciu o przepis art. 120 § 1 k.p.k. wezwał M. B. do uzupełnienia braku formalnego wniosku poprzez jego własnoręczne podpisanie w terminie 7 dni od daty doręczenia pod rygorem odmowy przyjęcia przedmiotowego wniosku. Zarządzenie to doręczono skazanemu w dniu 11 czerwca 2019 r. Do dnia 18 czerwca 2019 r. powyższy brak nie został uzupełniony, natomiast w dniu 19 czerwca 2019 r. do Sądu Okręgowego w P. wpłynęło datowane na dzień 18 czerwca 2019 r. kolejne pismo skazanego nadane również drogą elektroniczną, w którym domagał się on uznania wniosku z dnia 31 maja 2019 r. za skuteczny z uwagi na to, że przedmiotowe pismo było podpisane podpisem elektronicznym poprzez profil zaufany.

Zarządzeniem z dnia 25 czerwca 2019 r. Z-ca Przewodniczącego Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w P. podstawie art. 422 § 3 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia przedmiotowego wniosku wobec nieuzupełnienia jego braku formalnego (brak podpisu) w zakreślonym terminie.

Zarządzenie powyższe zaskarżył M. B. zarzucając niewłaściwą interpretację art. 119 § 1 k.p.k. ponieważ jego zdaniem wnioski o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku spełniał wymogi formalne, gdyż powołany przepis nie zawiera wymogu własnoręcznego podpisania pisma procesowego, a jego wystąpienie zostało podpisane poprzez profil zaufany epuap. W oparciu o ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego jest bezzasadne i to w sposób oczywisty.

Zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k. uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego zmieniającego lub utrzymującego w mocy wyrok sądu *a quo* sporządza się na wniosek strony, który – stosowanie do treści art. 422 § 1 k.p.k. – musi zostać złożony w terminie 7 dni od daty jego ogłoszenia. Wniosek taki musi przy tym spełniać wymogi pisma procesowego określone w art. 119 § 1 k.p.k., w tym być

opatrzone podpisem składającego pismo. Wprawdzie przepis art. 119 § 1 pkt 4 k.p.k. nie operuje słowem „własnoręczny” jednak potrzeba takiego własnoręcznego podpisania pisma procesowego wynika z jego charakteru jakim jest nie tylko identyfikacja autora dokumentu, lecz również odróżnienie projektu oświadczenia woli od jego ostatecznie zaakceptowanego kształtu oraz umożliwienie stwierdzenia, iż osoba je składająca potwierdziła (swym podpisem) stanowczą wolę jego złożenia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., I KZP 29/06, OSNKW 2007, z. 1, poz. 1 oraz przeprowadzony w jej uzasadnieniu szeroki wywód prawny, który Sąd Najwyższy w tym składzie w całej rozciągłości podziela).

Nie jest też tak, jak to sugeruje skarżący, że podpis elektroniczny przez profil zaufany, odpowiada znaczeniowo podpisowi o jakim mowa w art. 119 § 1 pkt 4 k.p.k. Jak to trafnie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 marca 2009 r., I KZP 39/08 (OSNKW 2009, z. 5, poz. 36) „nie wywołuje skutku procesowego w postaci wniesienia środka odwoławczego oświadczenie procesowe strony, przesłane w formie dokumentu elektronicznego, zgodnie z wymogami ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130, poz. 1450 ze zm.), albowiem zarówno w procedurze wykroczeniowej, jak i w procedurze karnej taka forma czynności procesowej nie jest przewidziana”. Pogląd ten nie utracił aktualności po wejściu w życie ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (tj.: Dz. U. 2019, poz. 162), ponieważ nie uległy w tym zakresie zmianie regulacje zawarte w przepisach Kodeksu postępowania karnego (w przeciwieństwie do zmian wprowadzonych w procedurze cywilnej – art. 125 § 2¹ k.p.c. oraz administracyjnej (art. 63 § 3a k.p.a.). Tym samym, do czasu gdy w procedurze karnej kwestia powyższa nie doczeka się unormowania, uznanie podpisu elektronicznego za podpis w rozumieniu art. 119 § 1 pkt 4 k.p.k. nie jest możliwe.

Poza sporem pozostaje więc, że złożenie przez skazanego wniosku, o którym mowa w art. 457 § 2 k.p.k. pomimo zachowania terminu nie wywołało skutków prawnych z uwagi na brak podpisu, o jakim mowa w art. 119 § 1 pkt 4 k.p.k. Ponieważ w określonym skazanemu terminie brak ten uzupełniony nie został (kolejne pismo wyżej wymienionego podpisu wymaganego przez powołany

przepis też nie zawierało) zasadnie w oparciu o regulację art. 120 § 2 k.p.k., pismo M. B. uznano za bezskuteczne, co oznaczało *in concreto* odmowę przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenie orzeczenia sądu odwoławczego z uzasadnieniem.

Nie zamyka to natomiast skazanemu drogi do wszczęcia postępowania opartego o przepis art. 126 § 1 k.p.k. (nie przesądzając w tym miejscu rzecz jasna jego skuteczności), jeżeli potwierdziłoby się błędne jego pouczenie przez pracownika Biura Obsługi Interesantów Sądu Okręgowego w P. (art. 16 § 2 zdanie drugie k.p.k.).

Mając na uwadze całokształt poczynionych wyżej rozważań, a więc z jednej strony zgodność z prawem wydanego zarządzenia, natomiast z drugiej strony bezzasadność wniesionego środka odwoławczego, postanowiono jak na wstępie.